

## Arrest

nr. 238 436 van 13 juli 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM  
Adolphe Lacomblélaan 59-61 b5  
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2020 werd verzoekster, die tweemaal werd veroordeeld wegens diefstal, in voorlopige vrijheid gesteld.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 maart 2020 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 7 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:*

*Naam: [V.],*

*Voornaam: [T.]*

*[...]*

*Nationaliteit: Wit-Rusland*

*alias: [V.T.] [...] onderdaan van USSR*

*Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 06/03/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:*

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

#### **Artikel 74/11**

*De betrokkene werd gehoord op 26/09/2016. Betrokkene verklaart reeds meer dan 18 jaar in België te verblijven. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Tot op heden ontving de betrokkene ook geen bezoek in de gevangenis.*

*Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.*

*Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene meer dan 18 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)*

*Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26/09/2016 te lijden aan een depressie, zij bewijst haar verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.*

*De betrokkene heeft in 29/12/1998, 22/08/2014 en op 22/06/2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Deze aanvragen werden re[s]pectievelijk op 15/09/2000, op 23/09/2014 en op 13.07.2015 negatief afgesloten. In de negatieve beslissingen van 23/09/2014 en van 13.07.2015 werden de volgende verzoeken van de betrokkene zelfs niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal van de Vluchtelingen en van de Staatlozen. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.*

*De betrokkene heeft tijdens haar verblijf op het Belgisch grondgebied niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde.*

*De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, een feit waarvoor zij op 27/02/2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een defin[i]tieve gevangenisstraf van 10 maanden.*

*De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 29/06/2017 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.*

*Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;*

*Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.*

*Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht, van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Zij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Haar betoog luidt als volgt:

*“[...]*

*Dat eerst en vooral moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) die werd genomen op 6 maart 2020 en haar werd betekend op 7 maart 2020 en dat er een beroep werd ingediend tegen deze beslissing;*

*Dat indien de bijlage 13 zou worden opgeschort of vernietigd, dan moet de bestreden beslissing hetzelfde lot ondergaan, gezien het gaat om een accessorium van deze beslissing;*

*Dat een tweede voorafgaandelijke opmerking betreft dat er een kennelijke appreciatiefout wordt begaan door de bestreden beslissing door het feit dat het wordt beweerd dat verzoekster geen bezoek zou hebben ontvangen in de gevangenis, wat niet overeenstemt met de werkelijkheid;*

*Dat verzoekster wel degelijk bezoek heeft ontvangen in de gevangenis, namelijk van leden van de religieuze gemeenschap die haar huisvest, de Alliance de Miséricorde;*

*Dat bovendien, het feit dat zij niet veel bezoek heeft ontvangen moet worden gerelativeerd door het feit dat zij niet lang van haar vrijheid is beroofd;*

*Dat verzoekster van haar vrijheid is beroofd vanaf half januari en zij reeds terug in vrijheid is gesteld op 7 maart 2020, wat amper anderhalve maand is;*

*Dat over zo'n beperkte periode niet serieus kan worden geoordeeld dat zij geen sociale bindingen zou hebben in België omdat zij in die periode geen bezoek zou hebben ontvangen in de gevangenis, temeer daar zij in de gevangenis werd gezet in Antwerpen, terwijl zij al jaren in het Brusselse verblijft, waar zij ook haar netwerk heeft uitgebouwd;*

*Dat dit ook wordt bevestigd door het attest van de religieuze gemeenschap die haar opvangt, in opvolging van de JRS (stuk 4);*

*Dat het JRS eveneens bevestigt in een attest van 22 februari 2018 (stuk 7.1: attest van JRS in bijlage aan de BJB-aanstelling) dat zij in de vrijwilligersnetwerken van deze organisatie gesteund is geweest van 7 november 2016 tot 31 december 2018 en dat JRS ook heeft gezorgd voor haar vervoers- en telefoonkosten (organisatie die is gevestigd in 1150 Brussel);*

*Dat nadat het JRS Belgium-Netwerk haar niet meer opving, is zij opgevangen geworden door een religieuze gemeenschap, Alliance de Miséricorde, ook gevestigd te Brussel;*

*Dat deze religieuze gemeenschap ook bevestigt in een attest dat verzoekster deelneemt aan de projecten van de gemeenschap en er is in geïntegreerd en dit sinds mei 2019, nadat zij door JRS naar hen was doorverwezen (stuk 4);*

*Dat de Alliance de Miséricorde een VZW is, gevestigd in Brazilië en een beweging is van de katholieke kerk, die een werk van sociale re-integratie doet voor de bevolking die geen papieren heeft, families die leven in de sloppenwijken en de kinderen en jongeren die zich in een moeilijke situatie bevinden (stuk 4);*

*Dat de beweging in België actief is sinds 2014 en in België vooral werkt met jongeren, immigranten en personen die zich in een situatie bevinden van sociale uitsluiting (stuk 4);*

*Dat in toepassing van het artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, ook al bepaalt hetzelfde artikel dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;*

*Dat echter blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat er geen rekening is gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval van verzoekster, eerst en vooral doordat men zich baseert op een gehoor van verzoekster op 26 september 2016, terwijl de bestreden beslissing is genomen op 6 maart 2020, dus bijna drie en half jaar later na dit gehoor;*

*Dat het aan de tegenpartij toekomt om een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM na te gaan en dat in toepassing van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur er een zorgvuldige voorbereiding moet gebeuren van bestuurshandelingen, rekening houdend met alle elementen van het dossier;*

*Dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft en van openbare orde is waardoor het geen uitzondering toelaat die zou gebaseerd zijn op basis van het gedrag van betrokkene;*

*Dat dit impliceert dat ook al werd verzoekster veroordeeld door de Correctionele Rechtbank en is DVZ van mening dat zij geacht wordt openbare orde te kunnen schaden, dan verhindert dit niet dat er een absoluut verbod bestaat op de uitwijzing van verzoekster naar haar land van herkomst indien wordt erkend dat er een risico op schending van artikel 3 EVRM;*

*Dat de verzoekster meent dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd van een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*

*Dat de enige motivering in de bestreden beslissing omtrent het artikel 3 EVRM verwijst naar het feit dat verzoekster verklaarde dat zij lijdt aan een depressie en dat zij haar verklaringen niet bewijst met medische attesten, zodat de tegenpartij van oordeel is dat deze elementen een verwijdering niet kunnen verhinderen, waarnaast er ook wordt verwezen naar de verzoeken tot internationale bescherming ingediend door verzoekster, die allemaal werden afgesloten, zodat, volgens de tegenpartij het artikel 3 EVRM niet van toepassing zou zijn;*

*Dat ten eerste al helemaal niet kan worden gesteld dat het artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is op de situatie van verzoekster, omdat er een plicht rust op de tegenpartij om een mogelijke schending van artikel 3 EVRM na te gaan, rekening houdend met alle elementen van het dossier, maar het is bovendien ook zo dat er een zeer gebrekkig onderzoek is gebeurd door de tegenpartij van alle elementen van de zaak, gelet op de staatlozenprocedure die reeds werd ingediend door verzoekster en die heeft geleid tot een arrest van het Hof van Beroep van Brussel, dat het statuut van staatloze heeft geweigerd,*

maar dit neemt niet weg dat er talrijke elementen in het administratief dossier wijzen op de onverwijderbaarheid van verzoekster;

Dat de raadvrouw van verzoekster op 11 februari 2020 een mail stuurde naar DVZ (stuk 3), waarin als volgt werd gemeld:

*“Mijn cliënte heeft een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis ontvangen, omdat zij niet meer op haar adres verblijft dat vermeld stond in de aanvraag 9bis, gezien zij van haar vrijheid is beroofd en momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft.*

*Wij hebben moeten vaststellen dat in deze beslissing er staat vermeld dat zij van Russische nationaliteit zou zijn.*

*Dit klopt echter niet, omdat mijn cliënte enkel een tijd heeft gestudeerd in Rusland, maar absoluut niet de Russische nationaliteit heeft.*

*Zij is geboren en getogen in Wit-Rusland en er is reeds verschillende keren aangevoerd dat zij staatloos is, omdat zij niet in staat is om identiteits- en reisdocumenten te verkrijgen van de Wit- Russische overheden.*

*Er werd reeds een poging gedaan door uw diensten om haar te identificeren en te verwijderen en uit te wijzen naar Wit-Rusland, wat niet is gelukt, gelet op het gebrek aan identiteits- en reisdocumenten en gebrek aan samenwerking van de Wit-Russische overheden.*

*Een eerste procedure tot het bekomen van het statuut van staatloze werd afgewezen, maar gelet op het absolute gebrek aan enig identiteits- en reisdocument en de mogelijkheid om deze te bekomen, kan het niet anders dan worden vastgesteld dat mijn cliënte wel degelijk geen effectieve en dat werkelijke nationaliteit heeft van eender welk land waarmee zij een band heeft.*

*Ik dank u ervoor om hiermee rekening te houden en mijn cliënte in vrijheid te stellen van zodra zij de straf opgelegd door de Correctionele Rechtbank heeft ondergaan.”*

Dat DVZ met een mail van 11 februari hierop heeft geantwoord als volgt:

*“Bij deze mail ik u met de mededeling uw bericht goed aangekomen is maar dat wij ons hierbij onbevoegd moeten verklaren om te oordelen of uw cliënte al dan niet staatloos zou zijn. U zult zich hier dan ook voor moeten richten tot de bevoegde instanties.”*

*Dat in de bestreden beslissing absoluut geen melding wordt gemaakt van deze elementen die door deze mail van de raadvrouw van verzoekster ter kennis zijn gebracht aan de tegenpartij en die worden ingeroepen om een onmogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen, omwille van de onmogelijkheid om identiteits- en reisdocumenten te verkrijgen;*

*Dat er eerstdaags een nieuw verzoekschrift tot het bekomen van het statuut van staatloze zal worden ingediend, gelet op bijkomende elementen die zijn bekomen sinds het Hof van Beroep van Brussel een eerste verzoek om het statuut van staatloze heeft afgewezen op 5 september 2017 (stuk 7);*

*Dat de verzoekster nog bijkomende stappen heeft gezet bij de Russische en de Wit-Russische ambassade, nadat de Wit-Russische ambassade reeds heeft bevestigd in een attest dat verzoekster niet geregistreerd is in het nationaal register en dus niet de Wit-Russische nationaliteit heeft (zie stuk 7.9);*

*Dat de Russische ambassade bevestigde dat zij niets kunnen doen voor verzoekster en zij heeft ook nog bijkomende stappen gezet bij het Russisch Textiel Instituut waar zij heeft gestudeerd in Moskou om een bevestiging te krijgen van haar inschrijving daar in het verleden, maar ook zonder resultaat;*

*Dat verzoekster stappen heeft ondernomen voor vrijwillige terugkeer, wat blijkt uit de RAEB- formulieren van 2015 (stukken 7.10 en 7.11) en dat zij ook reeds in het verleden heeft aangegeven dat zij vrijwillig wil terugkeren naar Wit-Rusland en er aldus pogingen zijn ondernomen bij de autoriteiten van Wit-Rusland om de nodige documenten te bekomen, maar zonder gevolg;*

*Dat dus gelet op deze elementen helemaal niet is aangetoond dat verzoekster geen gevolg zou willen geven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten die werden afgeleverd, temeer daar zij reeds van haar vrijheid werd beroofd in 2016 toen er een bijlage 13septies werd afgeleverd op 21 september 2016 (stuk 8) met het oog op haar verwijdering van het grondgebied;*

*Dat er procedures werden gevoerd voor de Correctionele Raadkamer en de KI en dat blijkt uit een arrest van de KI van 25 oktober 2016 dat er een identificatieprocedure is gevoerd (stuk 9), maar dat uiteindelijk verzoekster in vrijheid is gesteld door DVZ, zodat ook uit deze elementen blijkt dat DVZ er niet is in geslaagd om haar te identificeren en haar van het grondgebied te verwijderen;*

*Dat ondanks de wil van verzoekster om vrijwillig het grondgebied te verlaten en de verwijderingspoging die reeds heeft plaatsgevonden door DVZ en die ook is mislukt, de DVZ ten onrechte oordeelde dat er een risico zou staan op onderduiken en dat zij geen gevolg zou willen geven aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten;*

*Dat uit de bovenstaande elementen duidelijk blijkt dat niet is aangetoond dat zij in staat zou kunnen zijn om het grondgebied te verlaten, gelet op een reeds eerdere poging van DVZ om haar te identificeren en uit te wijzen naar haar land van herkomst;*

*Dat het trouwens zeer opvallend is te moeten vaststellen dat de bestreden beslissing verwijst naar een gehoor van de verzoekster op 26 september 2016, wat dus het gehoor uitmaakt vooraleer de vorige bijlage 13septies en sexies werden genomen bij de pogingen van DVZ om haar te repatriëren en dat zij sindsdien niet meer het recht heeft gehad om te worden gehoord vooraleer de bestreden beslissing en de bijlage 13 genomen op 6 maart 2020 werden afgeleverd;*

*Dat er dus in de motivering van bestreden beslissing geen rekening is gehouden met elementen die dateren van na het gehoor van verzoekster op 26 september 2016, toen verzoekster van haar vrijheid werd beroofd met het oog op identificatie en verwijdering van het grondgebied, wat echter heeft echter tot een mislukking van de procedure van identificatie en haar invrijheidsstelling;*

*Dat gelet op het feit dat verzoekster werd gehoord op 26 september 2016, waarop men zich baseert voor het nemen van de huidige bestreden beslissingen, er geen rekening wordt gehouden met actuele informatie die dateert van de laatste drie en half jaar en dit voor het nemen van een beslissing tot verwijdering en het afleveren van een inreisverbod, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat men bij het nemen van deze beslissing rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden van dit geval;*

*Dat de enige elementen waarmee de tegenpartij rekening houdt die dateren van na het gehoor van 26 september 2016 de twee veroordelingen zijn door de Correctionele Rechtbank die dateren van 27 februari 2019 en van 29 juni 2017, zonder dat haar bij al wordt nagegaan wat de specifieke omstandigheden zijn geweest die hebben geleid tot deze veroordelingen, zonder dat een individuele beoordeling wordt gedaan van de feiten die hebben geleid tot deze veroordeling en zonder verzoekster zelfs te horen vooraleer zij de betekening kreeg van de bestreden beslissingen, nadat zij van haar vrijheid werd beroofd half januari 2020 voor de tenuitvoerlegging van de opgelopen straffen;*

*Dat dus er sprake is van een totaal gebrek van onderzoek van de actuele situatie en de specifieke omstandigheden van verzoekster, omdat er geen enkel rekening wordt gehouden met de individuele omstandigheden die hebben geleid tot het plegen van de strafbare feiten in kwestie om de beoordeling te maken van de eventuele ernst en de eventuele dreiging voor de openbare orde die uitgaat hiervan;*

*Dat wanneer verzoekster verklaarde tijdens een gehoor op 26 september 2016 dat zij reeds meer dan 18 jaar in België verblijft, dan deze stemt dit reeds al niet meer overeen met de werkelijkheid, gezien zij in België verblijft gedurende meer dan 20 jaar op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen;*

*Dat de enkele stelling dat verzoekster geen bezoek ontving in de gevangenis, gedurende een detentie die amper anderhalve maand duurde, dan ook niet kan volstaan om tot een oordeel te komen van het privé - en gezinsleven van verzoekster, omdat men een onderzoek moet voeren van de gehele periode van verblijf van verzoekster om het bestaan van een gezins- en privéleven te beoordelen en zeker van de elementen waarover de verzoekster nog niet is gehoord sinds haar gehoor op 26 september 2016, meer dan drie en half jaar geleden;*

*Dat verschillende elementen, ondanks het feit dat er geen actueel gehoor is geweest na dit van 26 september 2016 wel degelijk ter kennis zijn gebracht aan de tegenpartij dit door een mail die werd gestuurd op 11 februari 2020 (stuk 3), waarin werd gewezen op het feit dat in de beslissing van de onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis die zij net had ingediend vermeld stond dat zij van Russische nationaliteit zou zijn, wat niet klopt, omdat zij van onbepaalde nationaliteit is en er steeds door het CGVS en de DVZ werd geoordeeld dat zij van Wit-Russische nationaliteit zou zijn en waarbij ook werd gewezen op een eerste procedure tot identificatie en poging tot verwijdering, die is mislukt (stuk 3);*

*Dat met deze mail de tegenpartij werd geïnformeerd over het indienen van een aanvraag 9bis bij de gemeente van Vorst die niet in overweging werd genomen (stukken 5 en 6);*

*Dat op zijn minst de tegenpartij de verzoekster had moeten horen in toepassing van het recht om te worden gehoord als algemeen rechtsbeginsel en het artikel 41 van het Handvest Fundamentele Rechten van de Europese Unie en zij eveneens rekening had moeten houden met de elementen die werden vermeld in de aanvraag 9bis ingediend bij de gemeente, ook al werd deze onontvankelijk verklaard, en dit ten einde een dat werkelijk, reëel en actueel onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM;*

*Dat bovendien op verkeerde wijze in een beslissing van niet-inoverwegingname van de vorige aanvraag 9bis staat vermeld dat zij van Russische nationaliteit zou zijn, wat ook in volledige tegenstrijd is met alle andere gegevens in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster steeds heeft voorgehouden dat zij de Wit-Russische nationaliteit heeft gehad (zoals bijvoorbeeld in haar asielprocedure), ook al blijkt achteraf nu dat zij haar nationaliteit is verloren, gelet op de totale gebrek aan medewerking van de Wit-Russische overheden die weigeren reisdocumenten af te leveren, wat ook de reden is van de pogingen van verzoekster om het statuut van staatloze te krijgen;*

*Dat volgens de medische elementen die verzoekster heeft aangegeven in haar gehoor van 2016 en ook de elementen aangehaald in haar verzoeken tot internationale bescherming, het toekwam aan de DVZ om rekening te houden met deze elementen die zijn aangehaald door verzoekster, middels en schrijven van haar raadvrouw en die wijzen op een de facto staatloosheid en onmogelijkheid om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten omwille van overmacht, zodat er sprake is van een gebrekig onderzoek van haar situatie, in strijd met het algemene rechtsbeginsel van zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM en het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*

*Dat dit ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel;*

*Dat doordat verzoekster deze elementen in verband met haar de facto staatloosheid heeft ter kennis gebracht aan de tegenpartij, in kader van het hoorrecht en de plicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen er moet worden vastgesteld dat er bovendien een formeel gebrek aan motivering is in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet omdat er zelfs met geen woord wordt gerept over deze elementen die wel degelijk gekend zijn door de tegenpartij door de mail die werd gestuurd op 11 februari 2020 en rekening houdend met de vorige poging tot repatriëring in 2016 die niet tot succes heeft kunnen leiden;*

*Dat het toekomt aan de tegenpartij om te motiveren waarom zij nog steeds van oordeel is dat verzoekster gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening houdend met de vorige pogingen tot vrijwillig vertrek (stukken 7.10 en 7.11) en de poging tot gedwongen verwijdering in 2016;*

*Dat een motivering die geen rekening houdt met deze elementen in het administratief dossier en die aantonen of minstens een aanwijzing zijn van de onmogelijkheid voor verzoekster om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel;*

*Dat men van verzoekster niet kan eisen dat zij gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij geen enkel verblijfsrecht heeft in een ander land en het absoluut niet duidelijk is naar welk land zij zich op legale wijze zou kunnen begeven, zonder enig reisdocument en zonder enig verblijfsrecht in een ander land, temeer daar er in het administratief dossier dan weer eens melding*

wordt gemaakt van een zogenaamde Wit-Russische nationaliteit en dan weer eens van een Russische nationaliteit, die op geen enkele wijze wordt bevestigd door de Wit-Russische of Russische overheden;

Dat het Hof van Beroep reeds heeft geoordeeld in een arrest van 4 mei 1999 dat wanne[e]r het gaat over een persoon die probeert een statuut van staatloze te verkrijgen dat deze situatie te vergelijken is met degene van een "refugié sur orbite" en dat het feit dat men een dergelijke persoon verplicht om in de illegaliteit en de clandestiniteit te leven, zonder inkomen en onder de constante bedreiging van een arrestatie of eventuele uitwijzing, terwijl die persoon op het eerste zicht het statuut van staatloze moet krijgen, neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM (Brussel, 4 mei 1999, SWALA Asam / Belgische Staat, AR 1998/KR/531);

Dat inderdaad, wanneer men aan verzoekster zou vragen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dit zou neerkomen op haar verplichten om te dwalen van land tot land, gezien zij nergens verblijfsrecht heeft en zij zich op geen enkele legale wijze naar een ander land kan begeven, bij gebreke aan reisdocumenten;

Dat de tegenpartij had moeten rekening houden met dit gebrek aan reisdocumenten en de administratieve onmogelijkheid voor verzoekster om gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten, nu zelfs DVZ er ook niet is in geslaagd om de identificatieprocedure tot een positief resultaat te doen komen en reisdocumenten te bekomen van de autoriteiten van haar land van herkomst;

Dat in het geval van verzoekster er geen actueel, nauwkeurig en serieus onderzoek is gebeurd naar de specifieke omstandigheden van de zaak voor het nemen van de bestreden beslissing op 6 maart 2020, gezien men zich baseert op een gehoor van 26 september 2016;

Dat in toepassing van de rechtspraak van het EHRM er een geïndividualiseerd en actueel onderzoek moet gebeuren op basis van elementen die aanwezig zijn op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en men kan zich daarom niet baseren op elementen waarvan men kennis had drie jaren half geleden;

Dat minstens verzoekster opnieuw had moeten worden gehoord door de tegenpartij om een onderzoek mogelijk te maken dat zo actueel mogelijk is van de elementen die betrekking hebben met het privé- en gezinsleven, het artikel 3 van het EVRM, alsook de elementen die hebben geleid tot de veroordelingen van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen en Leuven;

Dat er in dit geval de volgende bepalingen zijn afkomstig uit internationale verdragen en internationale regels waarmee de verwerende partij rekening moet houden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren alsook een inreisverbod, met name:

- Artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen), wat een absoluut karakter heeft en van openbare orde is;
- Artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel);
- Artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven);
- Artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel);
- Artikel 41 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie (hoorrecht);
- Artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (recht op privé- en gezinsleven en verbod om onmenselijke en vernederende behandelingen);

Dat deze bepalingen een rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde;

Dat wat betreft een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wordt gesteld door de bestreden beslissing dat zij geen familie, duurzame relatie of kinderen in België zou hebben en dat zij geen bezoek ontving in de gevangenis;

Dat dit echter in strijd is met de gegevens van het administratief dossier omdat verzoekster wel bezoek ontving in de gevangenis, namelijk van leden van de religieuze gemeenschap die haar nu opnieuw hebben opgevangen nadat zij werd vrijgelaten (stuk 4);

Dat zij voor van haar vrijheid werd beroofd in uitvoering van de vonnissen van de Correctionele Rechtbank werd opgevangen door deze religieuze gemeenschap en zij op basis van dit verblijfsadres

en aanvraag 9bis gaat ingediend die niet in overweging werd genomen, omdat zij van haar vrijheid werd beroofd (stuk 5);

Dat zij al jaren wordt opgevolgd door de Jesuit Refugee Sendee en ook door deze organisatie een tijd werd gehuisvest en dat zij sinds mei 2019 wordt opgevangen door de religieuze gemeenschap "Alliance de Miséricorde" waar zij huisvesting, voedsel en sociale begeleiding krijgt alsook dringende medische hulp bij het OCMW" en de verantwoordelijke van deze religieuze gemeenschap bevestigt dat verzoekster ook geïntegreerd is in de verschillende activiteiten van de gemeenschap (stuk 4);

Dat verzoekster probeert zich op die wijze te integreren en dankzij dit verblijfsadres uiteindelijk een aanvraag 9bis heeft kunnen indienen, die in eerste instantie niet in overweging werd genomen doordat zij van haar vrijheid werd beroofd maar zij heeft nu een nieuwe aanvraag ingediend sinds haar vrijlating en deze is nog steeds hangende;

Dat het een totale verkeerde interpretatie is van het artikel 8 van het EVRM door te stellen dat de "gewone" sociale relaties niet zouden worden beschermd door artikel 8 EVRM, temeer daar blijkt uit bovenstaande elementen dat verzoekster niet in staat is om het grondgebied te verlaten en dus geen enkele andere keuze heeft dan op het Belgisch grondgebied te verblijven, waar zij reeds meer dan 18 jaar verblijft;

Dat het feit dat zij erin slaagt om meer dan 20 jaar op het Belgisch grondgebied te verblijven zonder dat het mogelijk is gebleken dat zij vrijwillig het grondgebied zou verlaten en dat pogingen tot gedwongen repatriëring tot succes kunnen worden gebracht (zoals in 2016) een sterke aanwijzing is van de onmogelijkheid voor verzoekster om dat werkelijk gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten;

Dat verzoekster recht heeft op een privé- en gezinsleven krachtens artikel 8 van het EVRM en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

Dat bijvoorbeeld het EHRM in een arrest HOTI / Kroatië van 26 april 2018 (nr. 63311/14) heeft geoordeeld dat er sprake was een schending van het artikel 8 EVRM wanneer het ging om een kind geboren in 1962 in ex-Joegoslavië erkende vluchtelingen uit Albanië, dat eerste woonde in wat nu Kosovo is en in 1979 verhuisde naar wat nu Kroatië is, die staatloos is geworden en na bijna 40 jaar nog steeds geen verblijf van onbepaalde duur in Kroatië had verkregen;

Dat er wel degelijk sprake is van een privéleven in België voor verzoekster, omwille van haar langdurig verblijf in België, haar integratie en de onmogelijkheid van terugkeer naar haar land van herkomst, ondanks het feit dat er bewezen is dat zij vrijwillig wilde terugkeren, maar men niet in staat is gebleken haar terugkeer te organiseren;

Dat daarom in tegenstrijd tot wat de bestreden beslissing beweert dit langdurig verblijf, haar opgewelde integratie en sociale relaties wel degelijk van aard zijn om te worden beschouwd als een privéleven dat door artikel 8 van het EVRM vallen;

Dat volgens de bestreden beslissing verzoekster zou worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en hierbij wordt verwezen naar twee vonnissen, namelijk van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen omwille van gewoon diefstal, waarvoor zij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden en een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Leuven waarmee zij werd veroordeeld voor gewoon diefstal tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden;

Dat de bestreden beslissing stelt "Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde";

Dat verzoekster echter van oordeel is dat deze motivering niet van aard kan zijn om de bestreden beslissing te motiveren, omwille van het gebrek aan ernstig, reëel en actueel risico op schending van de openbare orde;

Dat er absoluut niet op individuele wijze wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die hebben aanleiding gegeven tot de twee veroordelingen van verzoekster;

*Dat verzoekster bij de twee veroordelingen die zij heeft opgelopen werd schuldig bevonden aan diefstal van levensmiddelen, zodat het dus gaat over wetsovertredingen die zijn gepleegd met als doelstelling haar in staat te stellen om te overleven, gezien zij illegaal op het grondgebied verblijft en geen enkel inkomen heeft en zij deze misdrijven dus heeft gepleegd met het oog op overleven;*

*Dat het gaat om gewone diefstalen, bovendien ook oude feiten, waarvoor zij is veroordeeld en dat zonder de feiten te willen minimaliseren, deze feiten in hun context moeten worden geplaatst en er een plicht is voor de tegenpartij om rekening te houden met alle individuele omstandigheden van de zaak;*

*Dat het begrip "openbare orde" niet op duidelijke wijze wordt gedefinieerd in de Vreemdelingenwet en ook niet in de Terugkeerrichtlijn, zodat de Nederlandse Raad van Staat aan het Hof van justitie de prejudiciële vraag stelde hoe dit begrip moet worden uitgelegd, vraag waarop werd geantwoord in het arrest Zh. en O (HvJ, 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O., ECLI-EU-C, 2015, 377);*

*Dat in voormeld arrest, Hof van justitie stelt dat in toepassing van artikel 7, 4de lid van de Terugkeerrichtlijn slechts in bijzonder omstandigheden een vertrektermijn kan worden vastgesteld die korter is dan zeven dagen en men er zelfs van kan afzien een vertrektermijn toe te kennen, maar dat, gelet op punt 6 van de considerans van de Richtlijn alle zaken geval per geval moeten worden beoordeeld en dat moeten worden vastgesteld op basis van objectieve criteria waarom dit zou gerechtvaardigd zijn;*

*Dat het Hof overweegt dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, zodat hieruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dit begrip alle feitelijke en juridische gegevens over de situatie van de persoon relevant zijn;*

*Dat het Hof stelt dat er sprake moet zijn van een individueel onderzoek van het geval en dat men toepassing moet maken van het evenredigheidsbeginsel en dat uit het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf of indien deze daarvoor is veroordeeld op zichzelf geen rechtvaardiging kan vormen voor het beschouwen van deze persoon als een gevaar voor de openbare orde (zie geciteerd arrest, punten 48-50, 55-60);*

*Dat het begrip "openbare orde" in het nemen van het inreisverbod wordt geregeld door het artikel 11, 2<sup>de</sup> lid van de Terugkeerrichtlijn, maar dat er wordt geoordeeld door de RVV, net als de Nederlandse Raad van State dat de richtlijnen voor de interpretatie van het voortrugkeerbesluiten geldende begrip (gevaar voor de openbare orde), zoals het Hof van Justitie die heeft vastgesteld in het arrest Zh. en O., naar analogie kunnen worden toegepast op het aanvoeren van de openbare-ordeproblematiek bij het uitvaardigen en het motiveren van de duur van een inreisverbod (RVV, nr. 168.555 van 27 mei 2016);*

*Dat de Nederlandse Raad van State in een arrest van 2 juni 2016 heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een dergelijk inreisverbod in elk geval vereist is dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (Nederlandse Raad van State, 2 juni 2016, nr. 201506288/1/VI, ECLI: NL: RVS, 2016:1550);*

*Dat in toepassing van voorgaande leer dit dus met zich meebrengt dat het toekomt aan de tegenpartij om een onderzoeks- en motiveringsplicht te volbrengen en dus moeten onderzoeken of de persoonlijke gedraging van een derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving zou aantasten;*

*Dat bij dit onderzoek de tegenpartij alle feitelijke en juridische gegevens moeten betrekken die gaan over de situatie van betrokkene in de relatie met de door de betrokkene gepleegde strafbare feiten, zoals de aard en de ernst van het strafbaar feit en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan, zodat het steunen op een algemene praktijk of een vermoeden niet volstaat (zie WAASDORP, ), "De Unierechtelijke context van het openbare-ordebegrip bij inreisverboden", TVR, 2017, nr. 2, p. 156-157);*

*Dat gelet op deze specifieke en gedetailleerde onderzoeksplicht en motiveringsplicht, het in het geval van verzoekster niet anders kan worden dan vastgesteld dat er sprake is van een schending van deze motiveringsplicht en onderzoeksplicht, omdat in de bestreden beslissing er enkel wordt verwezen naar de ondergaande veroordelingen, zonder rekening te houden met de juridische overwegingen en de individuele feiten en evenmin met het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten;*

*Dat verzoekster niet eens is gehoord voor zij van haar vrijheid werd beroofd in uitvoering van de laatste correctionele veroordeling en ook niet voor haar invrijheidsstelling, die bovendien zonder voorwaarden gebeurde op 7 maart 2020 (stuk 12);*

*Dat het feit dat verzoekster voorlopig in vrijheid werd gesteld en dit zonder voorwaarden er bovendien op wijst dat men oordeelde dat er geen specifieke voorwaarden noodzakelijk waren om het naleven van de eventuele intrekking van de voorlopige invrijheidsstelling te doen naleven, gezien het document bepaalt dat deze voorlopige invrijheidsstelling kan worden ingetrokken bij het plegen van een wanbedrijf of misdaad binnen de twee jaar na de voorlopige invrijheidsstelling (stuk 12);*

*Dat er niet wordt gemotiveerd door de bestreden beslissing waarom verzoekster zou worden geacht om een ernstige en actuele bedreiging uit te maken voor de openbare orde, zonder rekening te houden met het tijdsverloop sinds de door haar gepleegde strafbare feiten die al dateren van vele jaren geleden, gezien de veroordelingen op zich al dateren van februari 2019 en juni 2017 en de feiten nog veel langer geleden zijn;*

*Dat verzoekster wel is veroordeeld tot effectieve gevangenisstraf bij verstek, maar dat dit enkel te wijten is aan het feit dat zij geen vaste woon- of verblijfplaats had en dus niet geldig kon worden opgeroepen voor de terechtzittingen en zij zich niet heeft kunnen verdedigen voor de Correctionele Rechtbank;*

*Dat er ook absoluut geen onderzoek is gevoerd door de tegenpartij van de individuele redengevingen die de correctionele rechtbanken er hebben toe gebracht om verzoekster te veroordelen en om haar gedrag te appreciëren;*

*Dat enkel wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster twee keer is veroordeeld voor gewoon diefstal en er wordt op zeer stereotype wijze gesteld dat het gaat om een winstgevend karakter van misdadige activiteiten waaruit dan meteen een ernstig, reëel en actueel risico wordt afgeleid op een nieuwe schending van de openbare orde;*

*Dat verzoekster al het mogelijk in het werk stelt om een regularisatie te verkrijgen van haar verblijf, wat wordt aangetoond door de aanvragen tot regularisatie die worden ingediend;*

*Dat zij wordt opgevangen door de Jesuit Refugee Service in het verleden die haar hebben bijgestaan bij haar administratieve en sociale stappen en nu is zij opgevangen door een religieuze gemeenschap, die bevestigt dat zij geïntegreerd is in de activiteiten van de organisatie (stuk 4);*

*Dat naast de veroordelingen die verzoekster heeft opgelopen het aan de tegenpartij toekomt om rekening te houden met de individuele omstandigheden van verzoekster die hebben geleid tot die veroordelingen, namelijk het feit dat zij geen andere keuze had dan zich op het Belgisch grondgebied te houden, gelet op de onmogelijkheid van vrijwillige terugkeer, de onmogelijkheid van gedwongen terugkeer en haar dagelijkse strijd om te overleven in België, die hebben geleid tot deze veroordelingen, gezien het gaat om eenvoudige diefstallen van levensmiddelen uit winkels;*

*Dat absoluut niet kan worden afgeleid uit de motivering van de bestreden beslissing waar men zich op baseert om te stellen dat de feiten aan de grondslag van de correctionele veroordelingen een winstgevend karakter zouden hebben;*

*Dat dit aantoont dat er absoluut geen rekening is gehouden met de individuele feiten die hebben geleid tot de veroordeling, waaruit allermint blijkt dat er sprake zou zijn van een winstgevend karakter, gezien de diefstal van de levensmiddelen enkel tot doel hadden om verzoekster in staat te stellen te overleven en zich te voeden;*

*Dat helemaal niet is gemotiveerd door de bestreden beslissing waarom de feiten waarvan sprake in de correctionele veroordeling een winstgevend karakter zouden hebben en evenmin waarom er sprake zou zijn van “misdadige activiteiten”;*

*Dat verzoekster feiten heeft gepleegd, maar dat deze allermint kunnen worden gekwalificeerd als “misdadig”, gezien een misdaad enkel kan worden beoordeeld door het Hof van Assisen, terwijl een misdrijf wordt beoordeeld door de Correctionele Rechtbank (zie: [www.nl.wikipedia.org/wiki/misdaad#België](http://www.nl.wikipedia.org/wiki/misdaad#België));*

*Dat een misdrijf of wanbedrijf wordt beoordeeld door de Correctionele Rechtbank, terwijl een misdaad wordt beoordeeld door het Hof van Assisen, zodat het een kennelijke appreciatiefout uitmaakt door de tegenpartij om de feiten gepleegd door verzoekster te bestempelen als “misdadige activiteiten”, wat in strijd is met de elementen van het administratief dossier, gezien het gaat om gewone diefstal, behandeld door de Correctionele Rechtbank;*

*Dat er evenmin sprake is van een winstgevend karakter, wat dus ook een kennelijke appreciatiefout uitmaakt en een gebrek aan individueel onderzoek van de feiten, zodat er niet kan worden gesteld dat er actuele en voldoende ernstige bedreiging zou zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving dat zou motiveren dat verzoekster zou kunnen worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde;*

*Dat Uw Raad verschillende arresten reeds heeft benadrukt dat een loutere wetsovertreding geen grond kan vormen om een persoon uit te wijzen (RW 14 februari 2018, nr. 199.737; RW 28 februari 2018, nr. 200.476);*

*Dat ook in toepassing van de rechtspraak van het Hof van Justitie, Europese begrippen, wanneer deze niet specifiek worden omschreven, men hun betekenis en strekking moet bepalen door rekening te houden met hun gewone betekenis in de omgangstaal[], met de context waarin zij worden gebruikt en met de doelstelling van de reglementering waartoe zij behoren, zodat DVZ de begrippen moet invullen aan de hand van richtlijn gegeven door het Hof van Justitie, dat het artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft geïnterpreteerd, dat is omgezet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet;*

*Dat het daarom duidelijk is dat de tegenpartij een schending heeft begaan van het algemene rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het evenredigheidsbeginsel, in combinatie met een schending van het artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, het artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn, door te beweren dat verzoekster een ernstig, reëel en actueel risico zou uitmaken voor de openbare orde, gelet op de elementen hierboven weergegeven;*

*Dat bovendien de feiten waar verzoekster zich heeft aan schuldig gemaakt dateren van verschillende jaren terug en zij al jaren geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, zodat absoluut geen rekening wordt gehouden met de oudheid van de feiten en evenmin met haar integratie in de Belgische samenleving, gezien zij al wordt opgevangen door een religieuze gemeenschap sinds mei 2019, waar zij goed in is geïntegreerd (stuk 4);*

*Dat er niet een zelfde beoordeling van ernst kan worden gegeven aan misdaden die worden gepleegd en die worden beoordeeld door het Hof van Assisen, in vergelijking met feiten van bijvoorbeeld gewone diefstal (dus zelfs nog geen diefstal met geweld of andere verzwarende omstandigheden) en er een onderzoek moet gebeuren van de individuele omstandigheden die hebben aanleiding gegeven tot de gepleegde feiten door verzoekster om tot een beoordeling in concreto te bekomen van het eventuele gevaar voor de openbare orde dat verzoekster zou uitmaken;*

*Dat een dergelijk onderzoek helemaal niet is gebeurd door de bestreden beslissing die enkel verwijst naar de veroordelingen en daaruit dan nog eens op foutieve wijze afleidt dat er sprake zou zijn van winstgevend karakter van de veroordelingen en deze ook manifest verkeerde wijze definieert als “misdadige activiteiten”;*

*Dat het risico op herhaling van nieuwe strafbare gedragingen ook helemaal niet aannemelijk is gemaakt door geen enkele individuele en concrete motivering;*

*Dat verwerende partij stelt dat artikel 74/11, §1,4de lid van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn omdat verzoekster een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde;*

*Dat dit artikel wordt ingeroepen omdat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid;*

*Dat in het kader van de beoordeling van een eventueel actueel, ernstig en reële risico op schending van de openbare orde het aan de tegenpartij ook toekwam om verzoekster te horen omtrent deze strafbare feiten die zij heeft gepleegd en dit in het kader van het hoorrecht dat moet worden gegarandeerd, ten*

*einde haar toe te laten om haar elementen en standpunt te laten kennen omtrent deze strafbare feiten en deze ook in de beoordeling van het reëel, ernstig en actueel risico voor schending van de openbare orde te betrekken;*

*Dat de tegenpartij aan verzoekster de kans heeft gegeven om in het kader van het hoorrecht in 2016 aan te geven welke elementen zij wilde laten gelden op basis van artikelen 3 en 8 EVRM, met name op het vlak van het privé- en gezinsleven, medische elementen en eventuele vrees voor ondergaan van onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer, maar dit is absoluut niet voldoende en niet actueel, gezien dit gehoor enkel heeft plaatsgevonden in september 2016, zoals de bestreden beslissing zelf vermeldt;*

*Dat sinds 26 september 2016 verzoekster niet meer is gehoord omtrent de actuele elementen die verband houden met haar leeftijd, integratie, gezins- en privéleven en het artikel 3 EVRM en dat zij ook absoluut niet gehoord geweest is omtrent de strafbare feiten die zij heeft gepleegd en er is haar niet de kans gegeven om meer toelichting te geven over haar individuele geval en de redenen die hebben geleid tot het plegen van strafbare feiten zodat dit ook een schending uitmaakt van het hoorrecht zoals vervat in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*

*Dat de tegenpartij verplicht is om rekening te houden met alle elementen van de zaak en in toepassing van het hoorrecht aan verzoekster de gelegenheid had moeten geven om ook haar standpunt hierover uiteen te zetten;*

*Dat dit dus eveneens een schending uitmaakt van het hoorrecht zoals beschermd door de hierboven vermelde bepalingen;*

*Dat Uw Raad in een arrest gelijkaardig aan huidige zaak het volgende heeft gesteld (RVV 5 september 2014, nr. 128.856):*

*« 3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk, bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unie recht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277 /11, M.M., ro. 81-82).*

*Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Hand vest.*

*Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/0~, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277j 11, M.M., ro. 86.)*

*Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/ / /, MM, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).*

*In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.E. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.*

*Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.*

*(...)*

*In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat hij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.*

*Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.*

*(...)*

*Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 20/3, C-383/13 PPU, MG. e.a.. ro. 40). (...)*

*Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.*

*Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EI RM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig.»*

*Dat indien verwerende partij de verzoekster opnieuw gehoord zou hebben voor het nemen van de bestreden beslissingen, zij een bijkomend onderzoek zou hebben gevoerd naar een schending van artikel 3 en 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing en dat deze elementen tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, gezien er ook een individuele en concrete beoordeling had moeten gebeuren van het risico op schending van de openbare orde op het moment van nemen van de bestreden beslissing;*

*Dat er ook op totaal onterechte wijze wordt beweerd dat er een risico zou zijn op onderduiken, wat helemaal niet is gemotiveerd in de bestreden beslissing en wat wordt tegengesproken door het feit dat verzoekster sinds mei 2019 wordt opgevangen in een religieuze gemeenschap, waar zij zich trouwens ook bevond toen zij de vorige aanvraag 9bis indiende die niet in overweging werd genomen en dat zij na het uitzitten van haar straf ook terug is gekeerd naar deze religieuze gemeenschap waar zij nu opnieuw wordt opgevangen (stuk 4);*

*Dat er een formeel gebrek aan motivering is wat betreft dit beweerd risico op onderduiken, dat helemaal niet nadere is gemotiveerd;*

*Dat op totaal onterechte wijze wordt gesteld dat verzoekster duidelijk zou hebben gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden omwille van het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten;*

*Dat zoals reeds hierboven uiteengezet verzoekster heeft geprobeerd om vrijwillig terug te keren en dat dit niet is gelukt omwille van de gebrekkige samenwerking met de Wit-Russische overheden en het gebrek aan bekomen van reisdocumenten;*

*Dat in 2016 de DVZ ook heeft geprobeerd haar gedwongen te verwijderen en dat de identificatie en verwijderingsprocedure is mislukt, zodat ook DVZ met in staat is om haar van het grondgebied te verwijderen;*

*Dat gelet op deze elementen men bezwaarlijk kan stellen dat verzoekster zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou willen houden, wat in strijd is met de elementen van het administratief dossier en er dus sprake is van een kennelijke appreciatiefout en een inadequate motivering;*

*Dat omwille van de redenen hierboven aangehaald een inreisverbod van 8 jaar dus absoluut niet kan worden beschouwd als evenredig op proportioneel en er ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel;*

*Dat het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek ook niet kan worden gemotiveerd door artikel 74/14, §3, 3° op basis van het beweerd gevaar voor de openbare orde en dit omwille van de redenen die hierboven reeds werden weergegeven, gelet op het gebrek aan individueel en concreet onderzoek van alle omstandigheden van de zaak en van de feiten die hebben aanleiding gegeven tot de veroordelingen van verzoekster;*

*Dat omwille van alle hierboven aangegeven redenen de bestreden beslissing moet worden vernietigd omwille van schending van de formele en materiele motiveringsplicht, schending van het hoorrecht en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur zoals aangegeven in het middel;"*

3.2. De Raad merkt op dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet verweerder slechts toelaat om een beslissing tot verwijdering gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar *"indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."*

In de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoekster tweemaal werd veroordeeld wegens gewone diefstal en wordt erop gewezen dat het gaat om *"misdadige activiteiten"* met een *"winstgevend karakter"*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich schuldig maakte aan het plegen van winkeldiefstallen waarbij verbruiksgoederen met een beperkte waarde werden onttreemd. Het plegen van diefstallen is uiteraard zeer laakbaar, maar de door verzoekster gepleegde feiten en de door verweerder verstrekte toelichting laten niet toe om in redelijkheid te oordelen dat zij *"een ernstige bedreiging"* voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet iuncto het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK